

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: H. H. D. A.-M., narozen X, státní příslušnost IRQ,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2021, č. j. KRPP-145131-3/ČJ-2021-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím žalovaného č. j. KRPP-145131-3/ČJ-2021-030022 ze dne 16. 11. 2021 bylo rozhodnuto o zajištění žalovaného podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Rakouské republiky podle Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013. Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Žalobce nebyl schopen prokázat svoji totožnost předložením žádného dokladu. Žalobce byl dne 15. 11. 2021 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR poté, co byl kontrolován hlídkou Policie ČR ve vlakovém spoji a na výzvu nepředložil žádný doklad totožnosti ani jiný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území ČR. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že by měl povolen nějaký druh pobytu na území ČR. Následně bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda, tj. bylo zjištěno, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rakouské republice pod číslem X. S žalobcem proto bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že v Rakouské republice probíhá řízení o mezinárodní ochraně a jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu EU dle nařízení EU č. 604/2013 a povinnost Rakouské republiky převzít žalobce vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení. Žalovaný dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce bude předán podle přímo proveditelného výše uvedeného nařízení.
2. Žalovaný posoudil, zda existuje **vážné nebezpečí útěku** a zda je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření nebezpečí útěku žalobce. V té souvislosti vzal v úvahu, že žalobce pobýval dne 15. 11. 2021 na území ČR bez víza a cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. V řízení uvedl, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění se nechce vrátit dobrovolně zpět do Iráku, územím ČR pouze tranzitoval na své cestě do SRN a nemá již skoro žádné prostředky k vycestování. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že existuje vážné nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaný se dále zabýval možností **uložení zvláštního opatření**. Vycházel z tvrzení žalobce, že se nechce vrátit do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, ale chce pokračovat v cestě do SRN, přestože není oprávněn ke vstupu na její území. Z tohoto důvodu žalovaný neuložil zvláštní opatření za účelem vycestování v souladu s § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců v souladu s ustálenou judikaturou (9 As 5/2010-74, 2129/2010 Sb. NSS). Žalovaný dospěl k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území by bylo dle § 123b zjevně neúčinné, neboť žalobce v protokolu uvedl, že územím ČR pouze projížděl na své cestě do SRN, je zde poprvé a není schopen uvést žádnou adresu pobytu na území ČR a nemá již skoro žádné prostředky k vycestování a z tohoto důvodu není schopen oznámit adresu pobytu ani se hlásit ve stanovené době na policii. Částka 150 Eur a cca 400 Kč uvedená žalobcem v protokolu není dostatečná k poskytnutí finanční záruky a uložení mírnějšího opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123 b zákona o pobytu cizinců by proto bylo nedostačující, neboť není záruka, že vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalovaný byl přesvědčen, že zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu, neboť z chování žalobce vyplývá důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatel o mezinárodní ochranu byl povinen setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádal, což porušil a opětovně se vydal na další cestu, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných

členských státech a ve své cestě chce pokračovat a má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

4. Žalovaný se dále zabýval **realizovatelností předání žalobce a dobou zajištění**. Uvedl, že v době vydání rozhodnutí mu nejsou známy žádné skutečnosti, jež by mohly zmařit předání účastníka řízení do Rakouské republiky, o niž se na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že je povinna žalobce převzít. Jedinou překážkou, pro niž není možné žalobce předat ihned, jsou v uvedeném nařízení uvedené lhůty, když nelze uskutečnit předání žalobce či dokončení jeho průvozu ve lhůtě 48 hodin a je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti. K zajištění bylo pristoupeno v souladu s § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se zřetelem k § 129 odst. 7, § 129 odst. 8, § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti žalovaného s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech a bylo přihlédnuto ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013 i k ustálené judikatuře (7 As 97/2012-26). S ohledem na uvedené stanovil žalovaný dobu zajištění na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 15. 11. 2021 od 7:15 hodin, kdy byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona o Policii s tím, že stanovená doba zajištění je dostatečná k realizaci předání žalobce dle nařízení EU č. 604/2013 a tento závěr odůvodnil.

II.

Žaloba

5. Včasnou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného s obecným odůvodněním, že jím **žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád**, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, jelikož je jeho rozhodnutí v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu, dále žalovaný postupoval v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a to zejména ve vztahu k realizovatelnosti dublinského transferu a nelze tak rozumně očekávat naplnění účelu zajištění žalobce již od samotného počátku vydání napadeného rozhodnutí, dále žalovaný porušil § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť neposoudil všechny možnosti použití zvláštních opatření v případě žalobce, dále porušil § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť není postaveno na jisto, zda lze žalobce předat dle Dublinského nařízení, dále § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť v žalobcově případě nehrozí vážné nebezpečí útěku. Dále žalovaný dle žalobce porušil čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a čl. 19 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení, neboť došlo k zániku povinnosti Rakouska převzít žalobce a dále porušil čl. 28 Dublinského nařízení.
6. Žalovaný konstatoval, že účelem zajištění žalobce je předání do Rakouska dle Dublinského nařízení s tím, že povinnost Rakouska žalobce převzít dle žalovaného vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, přičemž k tomuto závěru dospěl na základě záznamu v systému ERUODAC, skutečnosti, že se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a také na základě výpovědi žalobce ze dne 15. 11. 2021. Žalobce má za to, že tato **výpověď nebyla dostatečně reflektována**, když žalobce vypověděl, že z Rakouska vycestoval v roce 2018 po třech letech azylového řízení, které pro něj skončilo negativně. Následující roky trávil v Iráku, odkud naposledy utekl 12. 2. 2021. Z těchto informací vyplývá, že mohlo dojít k zániku povinnosti Rakouska žalobce přijmout v souladu s článkem 10 odst. 2 nebo 3 Dublinského nařízení. Žalovaný se žalobce ani nedotázal na

další okolnosti jeho odjezdu z Evropské unie, ani se s těmito skutečnostmi nijak dál nezabýval. Dle názoru žalobce však v jeho případě není Rakousko nadále povinno jej přijmout a nebylo jej proto možno zajistit z důvodu § 129 zákona o pobytu cizinců.

7. Žalobce dále uvedl, že má za to, že v jeho případě nebyly naplněny podmínky k zajištění vzhledem k individuálním okolnostem případu. Žalovaný nesprávně a nedostatečně zhodnotil vážné nebezpečí útěku, jež je jedním z hlavních opodstatnění nemožnosti uložit mírnější opatření. Žalobce od počátku s žalovanou spolupracoval a nezavdal jediný důvod, který by podnítil vznik důvodných obav o možném útěku nebo nerespektování pravomocného rozhodnutí o přemístění. K argumentaci žalovaného ohledně nelegálního přicestování žalobce do Evropy, jakož i jeho neochoty vrátit se do Iráku, žalobce uvedl, že tyto skutečnosti souvisejí s tím, že do Evropy přijel žádat o mezinárodní ochranu, což je jeho prioritou a s odcestováním do Rakouska problém nemá. Argument nedostatkem prostředků k vycestování do země původu není dle žalobce případný. K omezení osobní svobody jednotlivce by mělo být přistoupeno jen v případě, že nebude efektivní žádné jiné opatření, avšak žalobce tento případ nepředstavuje.
8. Žalovaný se dle žalobce nedostatečně zabýval možností uložení některého z mírnějších opatření upravených v § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž závěr, že žalobce zjevně zneužívá azylové procedury, nemá žádnou oporu ve správním spisu. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, resp. věcně nesprávné a rozporné se zákonem, a proto navrhl, aby bylo zrušeno.

III.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření ze dne 6. 12. 2021 shrnul skutkový stav a svůj dosavadní postup ve věci a vyjádřil se k jednotlivým námitkám žalobce. Uvedl, že postupoval v souladu s § 3 správního řádu, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Opatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, tyto jsou součástí spisu pod pořadovým číslem 1. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný posuzoval podklady, jež měl v danou dobu k dispozici, resp. výsledky z informačních systémů (CIS, EURODAC) a na základě získaných informací neprodleně zahájil úkony směřující k zahájení řízení podle Dublinského nařízení. Žalovaný dostatečně posoudil všechny možnosti použití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců zejména s ohledem na zjištění, že žalobce nemá na území ČR adresu pobytu, nemá dostatek finančních prostředků na vycestování z území a v protokolu uvedl, že chce jet do SRN. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl, že použití zvláštního opatření za účelem vycestování z území by bylo zjevně neúčinné.
10. Vzhledem k tomu, že v okamžiku zajištění žalobce byly splněny všechny podmínky pro zahájení řízení podle Dublinského nařízení, žalovaný postupoval dle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců, když žalobce vstoupil a pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu a uvedl, že chce jet do SRN. Jeho zajištění je tedy přímým důsledkem jeho úmyslného protiprávního jednání.
11. Žalovaný neporušil čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobody, neboť postupoval dle zákona, žalobce nepodrobil nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, zajištění je v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod a žalobci nebylo upřeno podat proti vydanému rozhodnutí žalobu.

12. K námitce porušení čl. 19 odst. 2 a 3 a čl. 28 Dublinského nařízení žalovaný uvedl, že podklady pro řízení byly neprodleně dne 16. 11. 2021 zaslány Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska, č. j. KRPP-145131-14/ČJ-2021-030022 a dne 19. 11. 2021 obdržel žalovaný „Oznámení o zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, v němž je uvedeno, že Rakouská republika zamítla žádost o zpětvzetí žalobce z důvodu jeho navrácení do země původu. Na základě této skutečnosti žalovaný žalobce neprodleně propustil ze zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl zajištěn na nezbytně nutnou dobu k vyřešení otázky Dublinského nařízení a tato doba odpovídala potřebné době k vyřešení otázky Dublinského řízení.

IV.

Posouzení věci soudem

13. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.)

V.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba není důvodná.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že v případě žalobce byly splněny důvody pro jeho zajištění dle níže uvedených zákonných ustanovení a to z důvodu, že žalobce byl dne 15. 11. 2021 při provádění pobytové kontroly dle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zjištěn ve vlakovém spoji a na výzvu nepředložil žádný doklad totožnosti ani jiný doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území ČR. Na území ČR přicestoval v rozporu s platným Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví k ochraně před zavlečením onemocnění COVID – 19 ze dne 26. 10. 2021 č. j. MZDR 20599/2020-126/MIN/KAN účinným ode dne 27. 10. 2021. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že by žalobce měl povolen nějaký druh pobytu na území ČR. Z těchto důvodů byl téhož dne omezen na osobní svobodě a zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR. Žalobce byl vyslechnut, uvedl, že je státním příslušníkem IRQ, vyjádřil se k důvodům odjezdu ze země původu v červenci 2014 do Turecka, kde spolu s manželskou a dětmi následně podali žádost o pobyt pro uprchlíky. Uvedl, že s ohledem na to, že v Turecku nemohl sehnat práci, odcestoval bez rodiny, po moři se dostal do Řecka, pak do Makedonie, Srbska a za pomoci převaděče do Rakouska. Tam byl zadržen policií a jako uprchlík tam zůstal skoro 3 roky, v roce 2015 požádal o azyl, ale jeho žádosti nebylo vyhověno. V jiné zemi EU o azyl nežádal. V srpnu 2018 odletěl z Rakouska do Kataru a z Kataru zpátky do Iráku s ohledem na v té době vyhlášenou amnestii, jež se vztahovala i na jeho osobu. V Iráku zůstal 2 měsíce a poté odjel za rodinou do Turecka s tím, že se společně vrátí do Iráku, avšak pro nesouhlas manželky zůstali v Turecku. V roce 2019 se vrátil sám do Iráku, kde pobyl 8 měsíců, následně odjel za rodinou do Turecka, odkud odjel před necelým měsícem. Nejprve šel do Řecka, pak do Albánie, Kosova, Srbska, Maďarska, Slovenska a vlakem jel do Prahy, kde byl zadržen. Jeho cílem bylo Německo,

kde chce požádat o azyl, žít a pracovat. V žádném státě EU nemá povolen pobyt, tento má povolen v Turecku do 1. 12. 2021. Byl si vědom toho, že svým pobytem na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu porušuje zákony ČR, tak jako v každé zemi, kterou projížděl. O azyl v Řecku jakožto první bezpečné zemi, do níž vstoupil, nepožádal s ohledem na způsob, jakým se tam chovají k migrantům. V Turecku nezůstal, neboť tam nebyla práce a nemají rádi migranty. Českou republikou pouze tranzitoval, nemá zde žádné příbuzné, známé ani majetek, nechtěl se zde zdržet. V Holandsku žijí jeho bratřenci, jeden žije v Německu. Naposledy opustil Irák 12. 2. 2021, neboť byl stíhán za podvody a hrozilo mu vězení. Jeho primární rodina žije v Iráku, manželka a pět dcer v Turecku. Nechce dobrovolně vycestovat do Iráku, neboť chce jet do Německa. V Iráku jej chce zatknout milice a stát, neví, jaký trest by jej čekal. Má u sebe asi 150 Euro a asi 400 Kč, jiné peníze nemá.

16. Po provedení daktyloskopování a porovnání otisků v systému EURODAC byla nalezena shoda, žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rakousku.
17. Dne 16. 11. 2021 bylo vydáno napadené rozhodnutí, následně dne 19. 11. 2021 byla odeslána Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky žádost o přijetí žalobce zpět do Rakouska, jež následně zamítlo žádost o zpětvzetí žalobce z důvodu, že byl dne 21. 8. 2018 navrácen do země původu a z tohoto důvodu s ním bylo ukončeno Dublinské řízení. Žalovaný byl proto vyzván k ukončení zajištění žalobce a dne 24. 11. 2021 byl vydán příkaz k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců s odůvodněním, že pominuly důvody zajištění, neboť žalobce bude zajištěn dle § 1245 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Následně podal žalobce žalobu, jež je předmětem tohoto řízení.
18. Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákona o pobytu cizinců) nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
19. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
20. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
21. Podle článku 28 odst. 1 nařízení EU č. 604/2013 členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení. Podle článku 28 odst. 2 nařízení EU č. 604/2013 členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle

tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

22. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Žalobce v žalobě namítal nedostatečně zjištěný stav věci ve správním řízení, avšak z obsahu spisu vyplývá nedůvodnost této námitky. Žalovaný si opatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, tyto jsou součástí správního spisu, žalovaný vycházel z informačních systémů CIS a EURODAC a postupoval v souladu se zákony i ostatními právními předpisy, zohlednil konkrétní okolnosti případu žalobce a vycházel z ustálené a na věc přílehlavé judikatury. Úkony směřující k zahájení řízení podle Dublinského nařízení spočívající v zaslání podkladů Ministerstvu vnitra byly zahájeny neprodleně.
24. Žalobce dále namítal, že žalovaný neposoudil všechny možnosti použití zvláštních opatření dle § 123 b zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že zajištění bylo v době vydání napadeného rozhodnutí konkrétním okolnostem případu přiměřené, neboť ohledem na to, že nebylo možné posuzovat možnost užití zvláštních opatření izolovaně od důvodu, pro který byl žalobce zajištěn a bez zohlednění toho, že nemá žádnou vazbu na ČR, nikoho zde nezná, nemá zde zázemí, neboť zemí pouze tranzitoval, disponuje minimálním množstvím finančních prostředků nedosahujících výše předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním a nebyla záruka, že vycestuje zpět do Rakouska, kde v minulosti žádal o mezinárodní ochranu. Z těchto důvodů nepřicházelo uložení zvláštních opatření v úvahu.
25. Žalobce dále namítal, že nebylo postaveno na jisto, zda jej lze předat do Rakouska dle Dublinského nařízení. Žalovaný se touto otázkou zabýval a zohlednil, že žalobce dle svého tvrzení v minulosti požádal o azyl v Rakousku a vzhledem ke lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2003 nebylo možno předání žalobce uskutečnit ve lhůtě 48 hodin a bylo nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání, přičemž lhůta orgánů Rakouské republiky na odpověď činila dva týdny v souladu s článkem 28 odst. 3 uvedeného nařízení a reálně tak existovalo vážné nebezpečí útěku žalobce, který uvedl, že cílem jeho cesty není Česká republika, ale Spolková republika Německo, kam má v úmyslu vycestovat a kde i žije jeho bratranec. Soud v té souvislosti odkazuje na ust. § 129 odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců, dle něhož se za vážné nebezpečí útěku považuje mimo jiné, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně. Na uvedeném závěru o vážném nebezpečí útěku nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce s žalovaným od počátku spolupracoval. Zajištění žalobce bylo zároveň v souladu s článkem 28 odst. 2 nařízení EU 604/2013.
26. Co se týká námitky žalobce ohledně porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, s touto se soud neztotožňuje, neboť žalovaný postupoval způsobem, který mu stanoví zákon, přičemž žalobce tuto námitku vznesl pouze v obecné rovině. Soud proto odkazuje na vyjádření žalovaného k této námitce, s nímž se ztotožňuje.
27. Soud neshledal v rozhodnutí žalovaného ani porušení čl. 3 odst. 2 nařízení EU č. 604/2013 za situace, kdy toto vycházelo z tvrzení žalobce, jež bylo souladné se zjištěními ze systému EURODAC a to, že žalobce v minulosti požádal o azyl v Rakousku, přičemž neexistují

důvody domnívat se, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, a nebyl proto v době vydání napadeného rozhodnutí důvod domnívat se, že nelze provést přemístění žalobce do tohoto státu. Na případ žalobce, který se v době vydání napadeného rozhodnutí zdržoval bez povolení k pobytu na území ČR, tak bylo možno aplikovat ustanovení kapitoly V. článku 18 odst. 1 písm. d) nařízení EU č. 604/2013, dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v článcích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl, a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalovaný tak postupoval v souladu s čl. 24 odst. 1 uvedeného nařízení, dle něhož pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

28. Ke změně však došlo po vydání napadeného rozhodnutí, kdy došlo k zániku povinnosti Rakouska přijmout žalobce zpět v souladu s článkem 19 odst. 2 nařízení EU č. 604/2013, kdy Rakousko, jakožto stát příslušný k posouzení žádosti žalobce o azyl, zamítlo žádost o zpětvzetí žalobce, neboť zjistilo poté, co bylo o převzetí žalobce zpět požádáno, že tento byl dne 21. 8. 2018 navrácen do země původu. Na toto pak žalovaný reagoval v souladu s čl. 19 uvedeného nařízení příkazem k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců s odůvodněním, že pominuly důvody zajištění s tím, že žalobce bude zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
29. Z uvedených důvodů se soud se závěry žalovaného plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné.
30. Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 15. 12. 2021

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně